

[Steincke.]

enkelte Punkter, vi ønsker at se lidt nærmere paa i et Udvalg.

Den første af de foreslaaede Ændringer tilsigter at spare Tid og Ulejlighed ved Rettens Udtagelse af Nævninger, der heretter kommer til at foregaa efter samme Regler som Udtagelsen af Doms mænd, og det er der formentlig ikke noget at sige til.

Vedrørende Ændringen til § 121, der drejer sig om Betingelserne for Beskikkelse som Landsretssagfører af tidligere Tjenestemænd, fremgaar det af Bemærkningerne, at der ikke har været fuld Enighed om Forstaaelsen af den gældende Ordning mellem Sagførerraadet og Justitsministeriet, og derfor ønsker jeg dette Forslag drøftet lidt nærmere i Udvalget, hvor man tillige kan faa Oplysning om, hvad det egentlig er for Tjenestemænd, der er fjernet fra deres Tjeneste paa en saadan Maade, at den almindelig Pensionsret er gaaet tabt eller indskrænket, men hvis Retskaffenhed der intet er i Vejen med, hvorfor de altsaa menes at burde kunne opnaa Sagførerbeskikkelse. I øvrigt er jeg enig med den højtærede Justitsminister i, at i givet Fald bør alle Arter af Sagførerbeskikkelse stilles ens.

Endvidere staar det mig ikke helt klart, hvad der menes med Udtrykket „paa andet Grundlag“ i Ændringsforslaget til § 121, 3die Stykke, 2det Punktum.

Ved Ændringsforslaget til §§ 225, 232, 234 m. fl. foreslaas Grænsen for Underretssager i Forhold til Landsretssager sat op, og det synes efter Forholdene og Prisudviklingen meget rimeligt.

Det samme gælder efter min Opfattelse Ændringsforslaget til §§ 332 og 733 om Muligheden for en Part til at faa en anden — altsaa sin egen — Sagfører til at møde for sig i Stedet for en af de af Justitsministeriet i offentlige og beneficerede Sager beskikkede Sagførere, men da der om dette Spørgsmaal ogsaa er stor Uenighed mellem Sagførerraadet og Retterne samt Retsplej Udvalget, hvis Flertal ikke finder Anledning til Ændringer i den gældende Ordning, vil jeg ogsaa gerne have dette Spørgsmaal drøftet lidt nærmere i Udvalget og høre Argumenterne, idet det i og for sig aldrig kan interessere os her i Rigsdagen at faa at vide, at en eller anden Myndighed ikke finder Anledning eller finder Anledning til et eller andet, naar man ikke faar Grundene at vide.

Ligeledes vil jeg gerne have drøftet, om der ikke kan findes et lidt fastere Kriterium for en saadan udefra kommende

Sagførers Afvisning end det rene Dommer-skøn over hans Egnethed eller Uegnethed til at optræde efter sin Klient's Ønske.

Ændringen i § 478, hvorefter Hypotekforeninger faar en lignende Stilling som Banker, Sparekasser eller Kreditforeninger, hvor det drejer sig om Eksekution paa Grundlag af Pantebreve, kan vi ikke have noget imod.

Det samme gælder Fremtvingelse af Pligten til at give Møde, naar Skifteretten finder det nødvendigt, at en i Boet lodtagen afgiver Forklaring under Bobehandlingen, jfr. § 660.

Derimod er der saa stor Uenighed mellem Politiets Ledere og forskellige andre højere Myndigheder om § 931, altsaa om Maksimumbeløbet for Politimestrenes Bødeforelæg, at vi mener ogsaa at maatte høre lidt nærmere om de herhenhørende Argumenter i Udvalget.

Endelig maa jeg med et Suk tilslutte mig § 2 i Lovforslaget, altsaa Ændringerne vedrørende Beskikkelse som Landsretssagfører for de ustuderede med daarlig Eksamen, men det er jo en rimelig demokratisk Konsekvens af tidligere Fejltrin fra Regerings og Lovgivningsmagts Side.

Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale Forslaget til Fremme.

Bjerre: Jeg kan desværre ikke som den foregaaende ærede Ordfører rose mig af, at jeg kun har fusket med Retsplejeloven. Den har været Grundlag for mit daglige Arbejde i snart 25 Aar, saa derfor er det naturligt, at man interesserer sig ogsaa for de aarlige Rengøringer, om jeg saa maa sige, som Lovforslaget her er et Led i.

Jeg skal, da jeg gaar ud fra, at der bliver nedsat et Udvalg til at gennemarbejde Lovforslaget, nøjes med nogle enkelte Bemærkninger, idet jeg paa visse Punkter kan henvise til den foregaaende Taler.

Jeg vil sige, at jeg i og for sig ogsaa var noget betænkelig ved dette Udtryk i §§ 332 og 733, om en Sagfører „findes egnet“ til Beskikkelse som Sagfører for en Person, der har faaet fri Proces, eller som Forsvarer. Det var rarere, om man kunde finde en anden Ordning end den, at Dommeren kort siger: findes ikke egnet. Hvorvidt dette kan lykkes, ved jeg ikke, men jeg synes, man burde naa til en fastere Afgrænsning.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Bødeforelæg efter § 931, da er det en naturlig Konsekvens af den almindelige Prisstigning, at Beløbet sættes op; men ogsaa her vil jeg mene, at der kunde være Anledning til at undersøge, hvor stort det Beløb skal kunne